

5 Ιανουαρίου 2017

Ο Ηγούμενος Εφραίμ σε Μοναχική Σύναξη της Ι.Μ. Βεροίας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Βατοπαιιδινός / Θαύματα
και θαυμαστά γεγονότα





© GerBekes IMBNK

Την Δευτέρα 2 Ιανουαρίου το απόγευμα πραγματοποιήθηκε σύναξη ιερομονάχων, μοναχών και μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά στην Βέροια.

Στο καθολικό της Ιεράς Μονής έψαλλαν επίκαιρους ύμνους οι αδελφότητες από την Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού, Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων Παλατιτσίων και Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας.

Στην σύναξη, που παρουσίασε ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας, χαιρετισμό απηύθηνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων, ενώ κύριος ομιλητής ήταν ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μ. Μονής Βατοπαιδίου αρχιμ. κ. Εφραίμ ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «η διακονία των ανθρώπων στο κόσμο και τα μοναχικά καθήκοντα».

Μετά το πέρας των ομιλιών ακολούθησε στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής η κοπή της Βασιλόπιτας.

Χαιρετισμός του σεβασμιωτάτου στη μοναχική σύναξη.

‘Η άρχή τοῦ νέου χρόνου μᾶς δίνει καί φέτος μία εύλογημένη εύκαιρία συνάξεως ὅλων τῶν μοναχῶν καί τῶν μοναζουσών τῆς ίερᾶς Μητροπόλεως μας ὑπό τή φιλόξενη καί στοργική σκέπη τῆς Μητέρας καί προστάτιδος τῶν μοναζόντων, τῆς

Παναγίας μας, ἐδῶ στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ.

Καί εἶναι μία ἴδιαίτερα εὐλογημένη συγκυρία γιά δύο λόγους, ἀφενός γιατί ἡ ἀρχή τοῦ χρόνου προσφέρει πάντοτε μία καλή εὔκαιρία περισυλλογῆς, αύτοεξετάσεως καί ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν στόχων μας καί τῶν πράξεών μας, καί ἀφετέρου γιατί ἡ Ἐκκλησία μας σηματοδοτεῖ τήν πορεία μας στόν νέο χρόνο μέ δύο μεγάλες ἀσκητικές μορφές, τῶν ὅποιων τή μνήμη ἔορτάσαμε χθές καί σήμερα, τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ ούρανοφάντορος, καί τοῦ ἀγίου Σεραφείμ τοῦ Σαρώφ.

Οἱ δύο αὐτοί ἄγιοι καί ὁ τρόπος μέ τόν ὅποιο βίωσαν τή μοναχική ζωή καί πολιτεία, καθώς καί οἱ δύο ἔζησαν ἀσκητικά, σέ ἐρημητήρια ἀπόκοσμα, ἀλλά συγχρόνως διακόνησαν καί τούς ἀνθρώπους, ὁ μέν Μέγας Βασίλειος ὡς Ἱεράρχης καί ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, ὁ δέ ἄγιος Σεραφείμ ὡς πνευματικός καί ὡς ὁδηγός στήν ἐν Χριστῷ ζωή πολλῶν ἀνθρώπων, τούς ὅποίους θεράπευε καί ψυχικά καί σωματικά, μᾶς δίνουν τήν ἀφορμή γιά τό θέμα τῆς σημερινῆς μοναχικῆς μας συνάξεως τό ὅποιο ἀφορᾶ τή στάση τοῦ μοναχοῦ πού διακονεῖ στόν κόσμο ἡ ἔξυπηρετεῖ τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων στή Μονή καί πῶς αύτός μπορεῖ νά συνδυάζει τή μοναχική ζωή μέ τή διακονία στόν κόσμο καί τήν ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους.

Μοναχική ζωή καί συνάφεια μέ τόν κόσμο εἶναι στή βάση δύο ἀντίθετες ἔννοιες, ἔφόσον ὁ μοναχός ἀφοσιώνεται στόν Θεό, ἐγκαταλείποντας τόν κόσμο καί ὅ,τι τόν συνδέει μέ αύτόν.

Μέ τόν ἀπόλυτο αύτό καί καθαρό τρόπο ἔζησαν τή ζωή τους πολλοί μοναχοί καί ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

὾μως ἡ φυγή ἀπό τόν κόσμο καί ἡ ξενιτεία, στίς ὅποιες ἀναφέρονται καί τίς ὅποιες συστήνουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς βάση καί θεμέλιο τῆς μοναχικῆς πολιτείας, δέν νοοῦνται μόνο τοπικά καί γεωγραφικά, ἀλλά καί πνευματικά. Φυγή ἀπό τόν κόσμο δέν σημαίνει ἀπομακρύνομαι ἀπό τήν πόλη ἡ τό χωριό καί ζῶ στήν ἔρημο, ἀλλά ζῶ τήν ἔρημο μέσα στήν ψυχή μου.

Ἐγκαταλείπω τόν κόσμο καί ζῶ γιά τόν Χριστό, σημαίνει ἀδειάζω τόν ἔαυτό μου ἀπό τόν κόσμο καί ἐνθρονίζω τόν Χριστό, ὅπουδήποτε καί ἐάν ζῶ. Γι' αύτό καί οἱ πατέρες λέγουν ὅτι δέν εἶναι ὁ τόπος πού σέ κάνει μοναχό ἀλλά ὁ τρόπος.

Αύτό βεβαίως δέν σημαίνει ὅτι θά ἐγκαταλείψουμε τόν τόπο, θά ἐγκαταλείψουμε, δηλαδή, τά μοναστήρια καί θά ζοῦμε στόν κόσμο, πιστεύοντας ὅτι ζοῦμε τή μοναχική ζωή μέσα μας.

Ο τόπος καί ἡ μόνωση πού αύτός μᾶς προσφέρει, μᾶς προστατεύουν ἀπό τούς

περισπασμούς καί τούς πειρασμούς τοῦ κόσμου καί μᾶς βοηθοῦν νά ἐπικεντρωθοῦμε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, στόν ὅποιο ἀφιερώσαμε τή ζωή μας καί τήν ὑπαρξή μας, καί στήν ἀσκηση καί τήν πνευματική μας καλλιέργεια.

Γι' αύτό καί ὁ μοναχός δέν ἐπιδιώκει καί δέν πρέπει νά ἐπιδιώκει μέ δική του πρωτοβουλία τήν ἐπαφή μέ τόν κόσμο, χωρίς ὅμως νά ἐπαναπάύεται στήν ίδεα ὅτι, ἔάν δέν ἔχει ἐπαφή μέ τόν κόσμο, ἔάν κλείνεται στούς τοίχους τῆς Μονῆς του, ἀγιάζεται καί σώζεται αὐτομάτως.

Αύτό ἀποδεικνύουν καί οἱ λόγοι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου στήν ἐπιστολή του πρός τόν ἐπίσκοπο Σεβαστείας Εύσταθιο, ὁ ὅποιος τόν εἶχε ρωτήσει σχετικά μέ τή μοναχική ζωή στό ἀσκητήριο τοῦ Πόντου, ὅπου βρισκόταν. Γράφει, λοιπόν, ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ἐγώ ἂ μέν ποιῶ αὐτός ἐπί τῆς ἐσχατιᾶς ταύτης, νυκτός καί ἡμέρας, γράφειν αἰσχύνομαι. Κατέλιπον μέν γάρ τάς ἐν ἄστει διατριβάς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς, ἐμαυτόν δέ οὕπω ἀπολιπεῖν ἡδυνήθην».

Ντρέπομαι, γράφει ὁ Ἱερός πατήρ, νά πῶ τί κάνω ἡμέρα καί νύχτα στήν ἐρημιά αὐτή. Γιατί παρότι ἐγκατέλειψα τή ζωή τῆς πόλεως καί τίς ἀπασχολήσεις της, ὡς ἀφορμή χιλιάδων κακῶν, δέν μπόρεσα ἀκόμη νά ἐγκαταλείψω τόν ἑαυτό μου.

Ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τοῦ κόσμου εἶναι, λοιπόν, τό ζητούμενο, εἴτε ζοῦμε ἀποκλειστικά μέσα στό μοναστήρι, εἴτε ἐρχόμαστε σέ ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους εἴτε διακονοῦμε στόν κόσμο ὡς ἄγαμοι κληρικοί, καί αύτό θά πρέπει νά προσπαθοῦμε νά ἐπιτύχουμε πάση θυσία, ὅπως καί ἂν ζοῦμε.

Τή δυνατότητα αὐτοῦ τοῦ συνδυασμοῦ ἀποδεικνύει καί τό αἴτημα τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου, λίγο πρίν ἀπό τό πάθος του, γιά τούς μαθητές του. «Ούχ ἐρωτῶ σε ἵνα ἄρης αὐτούς ἀπό τοῦ κόσμου ἀλλ’ ἵνα τηρήσης αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου». Δέν σοῦ ζητῶ, λέει ὁ Χριστός, πρός τόν Θεό-Πατέρα του, νά βγάλεις τούς μαθητές μου ἔξω ἀπό τόν κόσμο, ἀλλά νά τούς διατηρήσεις μέσα στήν ἀλήθειά σου.

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι μποροῦμε νά ζήσουμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή, μποροῦμε νά ζήσουμε τή μοναχική πολιτεία, ἀφοῦ ὡς μοναχοί ζοῦσαν καί οἱ ἄγιοι ἀπόστολοι καί μαθητές τοῦ Κυρίου, ἔχοντας ἐπαφή καί μέ τόν κόσμο, ἀλλά ὑπό μία προϋπόθεση, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι θά διατηρούμεθα μέσα στήν ἀλήθεια, μέσα στόν Χριστό καί ὅτι δέν θά ἐπηρεαζόμαστε καί δέν θά συσχηματιζόμαστε μέ τόν κόσμο, ἀλλά θά ζοῦμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ τήν ἀλήθεια τῆς μοναχικῆς μας ἀφιερώσεως ὅτιδηποτε καί ἔάν κάνουμε.

Ἡ διακονία στόν κόσμο ἡ ἡ διακονία τῶν ἀνθρώπων μέσα στή Μονή μας μπορεῖ νά ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη προσπάθεια καί μεγαλύτερο ἀγώνα ἀπό ἐμᾶς, ἀλλά εἶναι

έφικτή, ὅταν γίνεται ως διακονία ὑπακοῆς καί ὅχι ως προσωπική ἢ ἐγωιστική ἐπιλογή, ὅταν γίνεται μέ τῇ χάρῃ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποῖος μᾶς διατηρεῖ, ἔφόσον ἀγωνιζόμασθε καί ἐμεῖς, ἐν τῇ ἀληθείᾳ του.

Ἐτσι ἡ διακονία μας αύτή γίνεται ὠφέλιμη γιά τούς ἀνθρώπους, γιατί τούς μεταφέρει τήν ἐμπειρία τῆς ἀσκήσεως καί τό βίωμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί ἔκκεντρίζει καί τή δική τους πνευματική ζωή καί ἀσκηση μέ τήν παράδοση τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

Ἀσφαλῶς χρειάζεται μεγάλη προσοχή ἀπό τήν πλευρά μας, ὥστε νά μήν εἴμαστε ἐμεῖς αύτοί πού θά ἐπηρεασθοῦμε ἀπό τή ζωή τοῦ κόσμου ἀντί νά ἐπηρεάσουμε ἐμεῖς τή ζωή του. Διότι ἀρκετές φορές ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος νά παρασυρθοῦμε, νά ἔκκοσμικευθοῦμε ἐμεῖς, νά συνηθίσουμε τίς συναναστροφές μέ τούς ἀνθρώπους, καί ἐνῷ ξεκινοῦμε ἀπό ἀγαθά κίνητρα καί ἀπό τήν καλή διάθεση νά τούς βοηθήσουμε πνευματικά, στή συνέχεια οἰκειοποιούμεθα τίς συνήθειες καί τίς πρακτικές τῆς ζωῆς τους, ἀναπαυόμαστε σ' αύτές, ἵκανοποιούμεθα βλέποντας τήν ἀποδοχή πού ἀπολαμβάνουμε ἀπό τούς ἀνθρώπους καί παρεκκλίνουμε ἀπό τίς ἀρχές τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί ἀπό τίς ὑποσχέσεις πού δώσαμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καί ἔτσι ἀποτυγχάνουμε διπλά.

Γιατί πέφτουμε στήν παγίδα καί νομίζουμε ὅτι οἱ ἀνθρωποι μᾶς ἀποδέχονται καί μᾶς ἀγαποῦν γιά τήν πνευματικότητά μας ἢ γιά τό σχῆμα πού φέρουμε, ἀλλά αύτό συμβαίνει συχνά γιατί στά πρόσωπά μας δέν βλέπουν πλέον τόν μοναχό ἢ τόν κληρικό ἀλλά ἔνα ἀνθρωπο ὅμοιο μέ αύτούς, ἔνα ἀπλό φίλο τους.

Καί ἔτσι δέν ὠφελοῦνται, ἐπειδή δέν βλέπουν σέ μᾶς τό πρότυπο τῆς πνευματικῆς ζωῆς πού περιμένουν, ἵσως μάλιστα μερικοί καί σκανδαλίζονται, βλέποντάς μας νά ζοῦμε ὅπως καί οἱ κοσμικοί, ἀλλά καί οὕτε ἐμεῖς ὠφελούμεθα πνευματικά, καθώς οὕτε τή διακονία μας ἐπιτελοῦμε ὅπως πρέπει οὕτε στά μοναχικά μας καθήκοντα είμαστε συνεπεῖς.

Ἀνάλογοι κίνδυνοι ἐλλοχεύουν καί γιά τούς μοναχούς καί τίς μοναχές πού ἔχουν ἀναλάβει στά μοναστήρια τή διακονία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐπιθυμία μας νά τούς βοηθήσουμε, νά τούς συμπαρασταθοῦμε, νά ἀνταποδώσουμε ἵσως μερικές φορές τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, δέν θά πρέπει νά μᾶς ὀδηγεῖ στήν οἰκειοποίηση τρόπων καί συνηθειῶν τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ἄν οἱ ἀνθρωποι περιμένουν κάτι ἀπό τούς μοναχούς καί τίς μοναχές, αύτό δέν εἶναι κάτι πού μποροῦν νά βροῦν καί στόν κόσμο, ἀλλά κάτι διαφορετικό, κάτι πνευματικό πού θά τούς στηρίξει, καί αύτό μπορεῖ νά εἶναι ὁ λόγος, ἀλλά πολύ περισσότερο εἶναι αύτό πού ἀποπνέει καί μεταδίδει ἡ στάση μας καί ἡ ἀναστροφή

μας ώς μοναχῶν. Καί γι' αύτό χρειάζεται πολλή προσοχή.

Βέβαια, ὅπως εἶπα καί στήν ἀρχή ἡ ἀποστασιοποίησή μας ἀπό τὸν κόσμο καί τοὺς ἀνθρώπους, ἡ παντελής ἔλλειψη ἐπαφῆς μὲ τοὺς ἀνθρώπους, δέν εἶναι ἡ λύση, διότι τὸν κόσμο τὸν φέρουμε μέσα μας ἢ μᾶς τὸν φέρνουν καί τὰ σύγχρονα μέσα τῆς τεχνολογίας καί τῆς ἐπικοινωνίας, πού πολλοί καί ἀπό τοὺς μοναχούς καί τίς μοναχές σήμερα χρησιμοποιοῦν.

Καί ἔτσι μπορεῖ νά μήν ἔχουμε σωματική ἢ αἰσθητή ἐπαφή μέ τὸν κόσμο καί τοὺς ἀνθρώπους, καί νά παραμένουμε κλεισμένοι στό μοναστήρι μας ἢ στό κελί μας, ἀλλά νά ἔχουμε ἐπαφή μέσω τοῦ διαδικτύου ἢ τῶν μέσω κοινωνικῆς δικτυώσεως, καί νά εἴμαστε πιό πολύ μέσα στὸν κόσμο ἀπό τοὺς ἀδελφούς πού διακονοῦν σ' αὐτό, ἔχοντας συγχρόνως τήν ψευδαίσθηση ὅτι ζοῦμε τή γνήσια μοναχική ζωή.

Πῶς μποροῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε ὅλα αὐτά τά θέματα, ὥστε νά συνδυάσουμε καί τή διακονία στὸν κόσμο καί τή διακονία τῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί τή μοναχική μας ζωή καί τά μοναχικά μας καθήκοντα, θά ἔχουμε τήν εὔκαιρία νά ἀκούσουμε ἀπόψε ἀπό τὸν καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου, πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Ἐφραίμ, πού διαθέτει μεγάλη πνευματική ἐμπειρία ἀπό τή μακροχρόνια πορεία του ώς ὑποτακτικός ἀγίων Γερόντων καί ἡγούμενος μιᾶς μεγάλης Ἀδελφότητος.

Τόν εὔχαριστῶ γιά τήν ἀγάπη καί τήν καλωσύνη του νά εἶναι καί πάλι σήμερα κοντά μας καί νά μιλήσει στούς μοναχούς καί τίς μοναχές τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί τόν παρακαλῶ νά ἔλθει στό βῆμα καί νά λάβει τόν λόγο.

ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:

Πηγή: romfea.gr